

Grundlaget for videre Forhandling. Udvalget var saaledes nødt til at fortsætte sine Forhandlinger uden nogen nærmere Veiledning om Ministeriets Stilling, og det kom da ogsaa til at stille omtrent de samme Forslag som Mæret forud; men tilfaldt enedes Bajer, Høgsbro og Nielsen-Grøn principalt samt Albertsen, S. Andersen, Bøker, S. P. Christensen, N. Jensen, P. og S. Pedersen subsidiært om at foreslaa en Dagsorden, hvori Regjeringen i Lighed med, hvad Udvalget i 1874 enstemmig havde indstillet, opfordredes til at fremsætte et Lovforslag, hvorefter Valgkredsens Antal bestemmes til mindst 127, deres Fordeling ikke bindes til Overøvrighedskredsens Grænser og Valgstedet vælges, efter hvad der er bekvemst for Vælgerne. Betænkningen afgaves den 19de Mai 1882, og den følgende Dag sluttedes Samlingen.

Uagtet der saaledes fra begge Sider af Thinget forelaa Forslag til en fuldstændig Omdeling af samtlige Landets Valgkredse til Fyldestgjørelse af Grundlovens Bud, og uagtet de to Kredse af Udvalget havde fornyet den enstemmige Opfordring fra 1874, foretrak Ministeriet at lade Sagen hvile, indtil et talrigt Vælgermøde i Kjøbenhavns første Kreds havde udtalt sig i samme Retning. Da optog Minister Skeel Sagen paany den 15de Februar 1884, men i den samme Skikkelse, hvori det gjentagne Gange havde vist sig umuligt at gennemføre den. Folkethinget saa, at man intet Hensyn tog til dets Anstuelser, naar de ikke faldt sammen med Ministeriets, og henviste vel Forslaget til et Udvalg, men uden at det afgav nogen Betænkning. Og da den ny Indenrigsminister Finzen den 15de November samme Aar, efterat de tre folkerigeste og mest forurettede Folketingsvalgkredse i Landet havde sluttet sig til Oppositionen imod Ministeriet, atter gjentog Minister Skeels tre Gange forgjæves gjorte Forsøg paa at komme udenom Grundlovens klare Bud, fandt Folkethinget det ønskeligt at forhandle Sagen videre og henlagde den ved en Dagsorden med 60 Stemmer imod 13.

Ikke desmindre foreligger nu paa det nærmeste det samme Forslag Folkethinget for femte Gang. I Stedet for at give et Medlemstal efter Forholdet af 1 til 16 000, bliver efter det Forholdet 1 til 18 000, og det endogsaa efter Folketællingen i 1880 uden mindste Hensyn til den senere Tilvæxt.

Selve Fordelingen af de enkelte Kredse er meget ubillig. Sjælland, den svagest befolkede Landsdel, faar saaledes efter den nævnte Folketælling i Gjennemsnit 18 478 Indbyggere paa hver Kreds, medens man paa Øerne uden Kjøbenhavn kun faar 17 667, og selv i Kjøbenhavn kun 18 081. Egne, hvor Vælgere har 4 til 6 Mil til Valgstedet, stilles ugunstigere end der, hvor man kun behøver at gaa om i en anden Gade for at komme til det. I Hjørring Amt kommer der i Gjennemsnit 20 100 Indbyggere paa hver Valgkreds og i Randers Amt endog 20 800. I Ringkjøbing Amts 3die Kreds, i et Amt, hvor der i Gjennemsnit gaar 16½ Kvadratmil paa hver Valgkreds, var der i 1880 23 000 Indbyggere, men den skal efter Forslaget ligesaa lidt forandres som f. Ex. Odense Kreds med sine 28 000. Endnu større bliver selvfølgelig Uretfærdigheden, naar man tager Hensyn til den sandsynlige senere Stigning, der ved Folketællinger i enkelte af de større Kjøbstæder og i Kjøbenhavn allerede er godtgjort for disses Vedkommende, om end maaske Uligheden mellem enkelte Kredse kan være udjævnet noget ved den forskjellige Grad, hvori Stigningen har fundet Sted. I Almindelighed kan der næppe være Tvivl om, at Folketallet efter Regjeringens Forslag for Tiden i Gjennemsnit vilde være over 19 000 i hver Valgkreds i Stedet for Grundlovens 16 000, og, hvad de enkelte Kredse angaar, vilde der f. Ex. i Kjøbenhavn blive flere Kredse paa 27 000 til 35 000 Indbyggere og det endda i de Dele af Byen, som utvivlsomt stiger Aar for Aar, medens andre Kredse i den gamle Del af Byen, hvor Folketallet aftager, vilde blive usforholdsmæssig smaa. I Stedet for Lovforslagets 13 Kredse maa Kjøbenhavn efter Folketallet i 1885 have 17